

Om att missa något viktigt

Tänker ni som jag ibland, att detta vill jag verkligen inte missa? Till exempel när barnen var små. Jag var hemma och i deras närhet så mycket jag bara kunde. Jag ville inte missa ett ögonblick av deras utveckling, deras närhet. Jag ville njuta och ta vara på den korta tiden när de var små. Men så, kanske när jag tittade bort en stund, gick på toa, var lite trött en dag, ja, så var de stora. Jag hade missat i alla fall. Efteråt hade jag åtminstone den känslan.

Eller föresatsen att denna sommar ska jag bara njuta. När hösten kommer kan vi ha glömt alltihop. Eller kanske bara en kopp kaffe, en fikastund. Vips har vi redan druckit ur koppen. Jaha, var kaffet gott? Jag glömde känna efter.

Känslan av att ha missat något väsentligt ligger kring det mesta. Vi vill ju vara närvarande, medvetet närvarande. (Det finns många böcker omkring detta.) Uppleva att vi lever, att vi finns till. Vips rycker något undan mattan för de goda föresatserna. Vardagens triviala behov gör sig påminda. Vi måste hänga en tvättmaskin och dammsuga. För det är ju helst inte i det där tunga vi vill vara medvetet närvarande. Det är i de sköna stunderna. I vårmorgonen och gökens rop eller middagen med vännerna.

Det finns ju annat som vi hellre missar. Som att frysa om fingrar och tår i väntan på bussen en tidig vintermorgon. Eller hur det känns i ryggen när vi bär hem tunga matkassar.

Det som är drygt och tjatigt blandar sig helt fräckt med det vackra, det sköna. Svårt ibland att ens sortera och hålla isär. Det ena går i det andra. Och närmare livet än så kan man väl inte komma. Livet rymmer både ock och den heliga närvaron behövs förmodligen i alltsammans.

För vi anar väl att det handlar om själva livet. Vi vill inte missa upplevelsen av att finnas till.

Rädslan att vi en dag ligger där på dödsbädden och inser att vi aldrig riktigt känt oss levande. Att hela livet bara rullat på och så tar det slut. Utan att vi upplevt att vi varit med på vår egen resa. Att inget känts riktigt underbart. Men att inget heller gjort riktigt ont.

När vi hör ordet synd så tänker vi nu för tiden kanske på sådant som är roligt eller njutningsfullt. Som att dansa, säga svordomar, festa och ha kul. Vi kan också tycka att en lyxig chokladbit är ”syndigt god”. Men begreppet synd, som är hämtat ur Bibeln, betyder ungefär att missa målet. Som när man skjuter pil mot en tavla.

Att missa målet skulle då kunna vara att missa upplevelsen av sitt eget liv. Eller kanske missa att leva ett sant liv. Lyhörd mot sig själv och sina medmänniskor, mot egen och andras begåvning och behov.

Det är bara vi själva som kan skjuta mitt i prick på vår egen måltavla. Ingen kan göra det åt oss. Det är synd (i ordets rätta betydelse) om vi missar självaste livet.

En fin vartid önskar jag er alla.

Inga-Lill Örnerfors Modin, präst i Västanfors Västervåla församling
inga-lill.modin@svenskakyrkan.se